

рятъ, пакъ нѣма да умра. Ще търпя, — азъ съмъ далъ вече дума.

И така, азъ слугувахъ на пощата 2 1/2 месеца.

Дойде Благовещение; но ние се решихме да почакаме до Георговденъ. Х. Димитъръ се намираше въ онова време въ едно село, което се нарича Кникъ. Азъ изпроводихъ едно момче да го повика да дойде въ Крагуевацъ. Презъ зимата ние се бѣхме договорили съ Илия да излѣземе на Стара планина; но когато дойде Х. Димитъръ и когато попитахме стария войвода — ще ли да се придружи съ нашата чета, той ни отговори, че не ще.

— Научи ни баремъ какво да правиме ние сами, — казахъ азъ.

— Азъ нищо не мога да ви науча, — рече Илия.

— Ако не иде Илия, то ще да ида азъ, — каза Цеко.

— Не трѣбва и ти да дохождашъ, — рекохъ азъ. — Когато Илия, който е старъ и прочутъ войвода, не ще да бжде нашъ другаринъ, то ни не трѣбвашъ и ти. Сърбия, както се види, не ще да воюва; а ако е така, то нашето положение е твърде незавидно. Азъ ще да ида въ Бѣлградъ съ Х. Димитра и оттамъ ще да ви явя какво трѣбва да правите.

1864
Тръгнахме съ Х. Димитра за Бѣлградъ и намѣрихме дружината си. Решихме се да изпроводиме Х. Димитра въ Влашко, за да се разговори съ Раковски и да го пита — може ли да се работи отъ тамъ за нашето поробено отечество. Азъ бѣхъ се решилъ вече да вървя за Стара планина и затова казахъ на Х. Димитра да събере въ Влашко една малка четица, да премине презъ Дунавъ и да се срещне съ